

РЕШЕНИЕ

№ 667

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Наталия Ангелова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12397** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 13.10.2021г. по НАХД № 9569/2021г. на СРС, НО, 12-ти състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-493 от 15.06.2021г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ Управление „Застрахователен надзор”, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, във вр. с ал. 1, т. 2, вр. с §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на застраховането е наложено на Застрахователно дружество „Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД, ЕИК[ЕИК], административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лева за нарушение на разпоредбата на чл.496, ал. 2, вр. с ал.1 от Кодекса на застраховането (КЗ).

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от ЗД [фирма], чрез адв. Г., с оплаквания за неправилност поради нарушения на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че към момента на съставяне на АУАН на потребителя на застрахователната услуга е изплатено изцяло определеното застрахователно обезщетение. Излагат се доводи за липса на белега повторност на нарушението, поради което неправилно с НП е наложено наказание по чл. 644, ал. 2 от КЗ. В тази връзка се твърди, че липсва идентичност на извършеното

нарушение и предходното такова, тъй като предходното е квалифицирано по чл. 271 от отм. КЗ, и за да бъде налице такава –следва нарушението да е с правна квалификация по чл. 496 от КЗ, каквото е настоящото. Поддържа, че е недопустимо в този случай правоприлагане по аналогия на закона. Отделно от това, касаторът счита, че за ангажиране на отговорността му по по-тежкия състав следва в АУАН да се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, включително обуславящите квалифициран състав на същото, а в случая липсват такива факти в съдържанието на акта. С изложеното се обосновават и допуснати съществени процесуални нарушения, довели до накърняване на правото на защита на санкционираното лице, както и нарушаване на принципа *reformation in reus*. Сочат се процесуални нарушения при определяне на датата на извършване на нарушението, неспазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН и липса на изследване на въпроса относно редовността на предявяване на претенцията пред застрахователя. Твърди се, че не е съобразена разпоредбата на чл.12 от ЗАНН при определяне размера на наказанието и същото е несъразмерно на тежестта на нарушението. Излагат се и доводи, че е следвало административно-наказващият орган да приложи чл. 28 от ЗАНН, тъй като не са възникнали вреди вследствие от нарушението, а към датата на съставяне на акта обезщетението е изплатено изцяло. С оглед изложеното се моли за отмяна на решението и потвърденото с него НП. Алтернативно – НП да бъде изменено, като се преквалифицира санкцията от чл. 644, ал. 2 КЗ на такава по чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ, съответно да бъде наложена в минимален размер.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – КФН, се представлява по делото от юрк. Г., която оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана по подробно изложени съображения в писмени бележки. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да бъде оставено в сила решението на СРС.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Въз основа на всестранен и пълен анализ на събрания по делото доказателствен материал, СРС е установил следната фактическа обстановка:

На 05.04.2021г. в КФН е постъпила жалба с вх.№ 91-02-438 от И. В. М. с оплакване за забавено произнасяне от ЗД [фирма] по претенция с № [ЕГН]/30.11.2020г. за изплащане на застрахователно обезщетение на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, за който е издадена полица № BG/02/120002567638, във връзка с настъпило застрахователно събитие – увреждане при ПТП на лек автомобил „Нисан К. Плюс 2“, с рег. [рег.номер на МПС] . По жалбата в КФН била извършена проверка по документи,

постъпили от ЗД [фирма] по искане на комисията.

Установено било, че на 30.11.2020г. в ЗД е заведено Заявление за щета по застраховача "ГО" на МПС с № ВГ/02/120002567638, с период на покритие от 10.09.2020г. до 09.09.2021г. от М. - претенция за заплащане на застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди на лек автомобил „Нисан К. Плюс 2” с рег. № РВ 2898 ТР. На 30.11.2020г. заедно със завеждане на претенцията били представени писмени доказателства, необходими за установяване на претенцията по основание и размер, както и данни за банкова сметка на увреденото лице. На същата дата бил извършен оглед на автомобила и били изготвени описи на констатираните увреждания, като била извършена още и калкулация на щетите. Отново на 30.11.2020г. бил изискан от застрахователя и талон за годишен технически преглед на автомобила. Такъв не бил представен от увреденото лице.

С платежно нареждане от 13.04.2021г. [фирма] изплатило на И. М. по предоставената от него банкова сметка сумата в размер на 457,65 лева, представляваща застрахователно обезщетение по процесната щета.

При така установеното на 20.05.2021г. длъжностно лице при КФН – С. А., съставила АУАН № Р-06-401/20.05.2021г. срещу дружеството за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. ал. 1 КЗ, в присъствието на упълномощен представител на същото, който бил връчен на последния. Въз основа на АУАН на 15.06.2021г. било издадено Наказателно постановление № Р-10-493 от зам.-председател на КФН, с което на ЗД е наложена на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, във вр. с ал. 1, т. 2, вр. с §1, т. 51 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на застраховането, имуществена санкция в размер на 2000лв.

За да потвърди НП, районният съд е приел от правна страна, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата, при които е осъществено, и законовите разпоредби, които са нарушени, както и че същите са издадени от компетентни органи в сроковете по чл. 34 от ЗАНН. По същество е приел, че нарушението е безспорно доказано от обективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответна по вид и размер е и наложената административна санкция предвид конкретните обстоятелства, при които е извършено нарушението. Отговорено е на възражението относно отразяването в АУАН на квалифициращия признак на нарушението – повторността, като е отбелязано, че той не е квалифициращ белег от състава на нарушението, а е предвиден в санкционната норма и има значение при определяне на наказанието. Намерил е, че не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административно-наказателната отговорност на дружеството е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Настоящият касационен състав напълно споделя мотивите на районния съд, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат законоустановените реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН, както и на условията за компетентност на издалите ги органи, спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН, както и абсолютната погасителна давност от 4.5 години съгласно чл. 81, ал. 3 НК, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

Нормите на Глава четиридесет и седма „Задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите“ (чл. 477 – чл. 505) регламентират правила за дейността на застрахователите по уреждане на застрахователни претенции във връзка с настъпило застрахователно събитие по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. От друга страна, нормите на Раздел VII

„Организация на дейността по уреждане на застрахователни претенции“ от Глава седма въвеждат общи правила за всички видове застраховки, с които съответните дружества следва да се съобразят. Съгласно чл. 496 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. От този момент /на завеждане на претенцията/ започва да тече 3-месечният срок за обективизиране заключението на застрахователя да определи размера на обезщетението или мотивирано да откаже плащане, като в първия случай при положително становище – следва в този срок и да извърши плащането, за да бъде изпълнено задължението му – ал. 2 от с.з. С оглед на последната разпоредба, произнасяне на застрахователя е налице, когато същият определи и изплати размера на обезщетението, или даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато:

а) отказва плащане, или

б) основанийето на претенцията не е било напълно установено, или

в) размерът на вредите не е бил напълно установен.

В случая е безспорно, че претенцията е предявена на 30.11.2020г., а застрахователното обезщетение е изплатено на 13.04.2021г. Срокът за произнасяне е изтекъл в последния ден на м. февруари /предвид това, че същият е с по-малко от 30 дни, а съгласно чл. 60, ал. 1 ГПК „срокът, който се брои на месеци, изтича на съответното число на последния месец, а ако последният месец няма съответно число, срокът изтича в последния му ден“/. Следователно, от 01.03.2021г. застрахователят е в забава и осъществява състава на нарушение на чл. 496, ал. 1, вр. ал. 2 от КЗ. С оглед на това съдът намира за неоснователно твърдението на касатора, че датата на нарушението е неправилно определена.

Относно квалификацията на нарушението като повторно настоящият касационен състав намира изложените в жалбата възражения за неоснователни. Съгласно чл. 644, ал. 2 КЗ „при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лв., а по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв.“. Легална дефиниция на повторно нарушение се съдържа в §1, т. 51 от ДР на КЗ - извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение.

На първо място, видно от текста на НП № Р-10-290/09.06.2020г., на което се е позовал ответникът, същото е издадено на застрахователното дружество за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от КЗ и касае липса на произнасяне в 3-месечен срок по претенция във връзка с увреждане на автомобил от лице, което е застраховано със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при жалбоподателя. Тоест, съставът на нарушението е същият като този на процесното и в тази връзка твърденията за липса на идентичност на правната квалификация са неоснователни. Видно от представено копие на Решение на СРС, НО, 95-ти с-в от 25.09.2020г. по НАХД № 8254/2020г., оставено в сила с Решение № 202 от 12.01.2021г. на АССГ по дело № 10581/2020г., НП е влязло в сила на 12.01.2021г., тоест процесното нарушение, за което жалбоподателят е санкциониран, е извършено в едногодишен срок /на 01.03.2021г./ от влизане в сила на предходното НП.

На следващо място, повторността по смисъла на §1, т. 51 от ДР на КЗ се отнася до прилагане на санкционната разпоредба с определяне и налагане на наказанието, което

е в компетентността на административно-наказващия орган, а не на актосъставителя. Окончателната правна квалификация се формулира с НП с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които няма как да са били известни при образуването на административно-наказателното производство. Тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. По тази причина не е възможно това обстоятелство да бъде посочено още при съставяне на АУАН, а също така не е предвидено и сред реквизитите на акта, регламентирани в чл. 42 от ЗАНН.

Неоснователни са исканията на касатора, обективирани в жалбата, за преквалифициране на деянието по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ по причина, че тази санкция е предвидена за физически лица, каквото касаторът безспорно не е. Съгласно чл. 27, ал. 1 от ЗАНН „административното наказание се определя съобразно с разпоредбите на този закон в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение“, а чл. 83, ал. 1 от ЗАНН „в предвидените в съответния закон, указ, постановление на Министерския съвет или наредба на общинския съвет случаи на юридически лица и еднолични търговци може да се налага имуществена санкция за неизпълнение на задължения към държавата или общината при осъществяване на тяхната дейност“.

На последно място ще се маркира, че не са налице и основанията за приложение на чл. 28 от ЗАНН, мотивирани в жалбата с факта, че в резултат от нарушението не са настъпили вреди. Процесното нарушение не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Напротив, нарушението е извършено в условията на повторност и отразява трайна тенденция дружеството да нарушава сроковете за изплащане на обезщетения на увредените лица и като цяло уврежда обществените отношения по предоставяне на застрахователни услуги и осигуряване на застрахователно покритие на застраховани рискове. Наред с това застрахователното обезщетение е било изплатено едва след като е подадена жалба от потребителя за забавянето и е извършена проверка от КФН по случая. В тази връзка не се приема от настоящия състав аргумента на касатора, че за потребителя на застрахователни услуги не са настъпили вреди. Забавеното произнасяне по претенцията несъмнено е накарнило интересите му, но доколкото деянието е формално -може да се преценява по реда на това дали същото се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност. В този аспект не се намират подобни данни, тъй като доколкото, както се визира изплащане на обезщетението, е извършено при сезирането на КФН.

Следва да бъде отбелязано, че санкцията е определена в размер на най-ниското предвидено в нормата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 КЗ наказание. Поради това настоящият състав намира, че не е нарушен чл. 12 от ЗАНН при индивидуализацията на наказанието.

С оглед изложеното -решението на СРС е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да се остави в сила.

При този изход на делото на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН съдът дължи произнасяне по своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, като намира същата за основателна. Предвид фактическата и правна сложност на делото конкретният размер следва да бъде определен с оглед минимума от 80лв. по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл.

27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.
Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63в от
ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.10.2021г. по НАХД № 9569/2021г. на СРС, НО,
12-ти състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисия по финансов надзор
съдебни разноси по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.